

Bernarda Jelen

Moški mojih sanj

Z enim samim predmetom

spremeni način,
kako se stvari iztečejo.

Zamahne:

jaz sem moški tvojih sanj.

Zavre vodo za črno kavo,
šine skozi talno ogrevanje
in razume,
zakaj pes razcefra gobo.

Stopa po liniji

roza preproge,
ovohava, prebija vogal,
brusi kremplje:
kje imaš nož,
da ga nabrusim?

Če ne bo umaknil repa,
mu balkonska vrata
odščipnejo ravnotežje.

Pojavi se kot maček

in reče: *kaj je mačka,*
natakne japonke
na strgano desno nogavico,
leva je cela.

Odpre vrata
in pokrije vrtno garnituro.

Dež škropi
s sivim polivinilom.

Videti je kot v pozi
obzirnega zadrževanja
počitka.
Kadar pokliče,
stresem dlako:
kličem brez razloga za prihod.

Megleno telo,
obešeno na rokopis,
ostane pokrito v peneči kadi.
Namili me.

S strelnim orožjem

razlaga: *tišina, streljam!*

Pijeva vino
na pogubno pot nazaj.

V razpokah povabil
ne zdravi domotožja,
ne pušča ključa v nabiralniku.

Ni potrpežljiv.

Ko se odpravlja v kopalnico,
šepeta po hodniku:
odhajam na morišče.

Iskreno ga prosim,
naj vzame seboj
odmerek mojih las.
Svoje črne kodre
skriva pod kožo.

Po operaciji oči

zavrže ostudno obleko

in reče:

grem živet k tebi.

Na manjkajoči

košček varnosti

polagam sveže bankovce

in stavim.

Prej ali slej se pri mizi,
kamor tlačiva
glavna okna,
začne pokrivati
s sceno otroškega molčanja.

Kot drobna uganka
ostane v statvah:
ne bom fukal s tabo,
imaš predolg jezik!

Prt je pikast,
vidim ga tridimenzionalno.

Z zgodbo o ženskem pogledu

naniza vprašanja
in precej hladno,
s kozarcem vetra v roki,
preučuje,

kako se krepijo boki,
če na njih uprizarja
resnične glasove:
noro dobra si!

Postane slaven,
ko sredi sobe
prižge luč in prizna,
da nima mnenja:

sem le želja.

Tla so iz temnega lesa.
Zabila sem žeblje
in jih obarvala.